

(Gunnar Fog-Petersen) sagde, at naar det var udtalt af Kommissionen, at den regulerbare Sluse skulde benyttes paa den Maade, at det ikke skulde tillades Strømmen at virke fuldt ud, naar Vandstandsforskellen var for stor, saa at Strømmen blev for stærk, var dermed sagt, at Virkningerne af den Vandstandsforandring, som Landbrugsgets hele Haab er bygget paa, ikke vil ske Fyldest. Jeg tror, det er noget af en Misforstaaelse. Vi maa huske paa, at Profilet er anslaaet til at være det dobbelte af det, som anses for nødvendigt, naar det virker frit, og det vil medføre, at naar der er en Mand til at passe disse Værker og følge dem med Opmærksomhed, vil han have i sin Magt, samtidig med at han regulerer, at Strømmen ikke kan blive saa stærk, at Værkerne kan ødelægges, saa dog at tillade, at Vandstanden i Fjorden bliver saa høj, at der om Vinteren kan ske de nødvendige Oversvømmelser. Jeg gaar ud fra, at under almindelige Forhold vil den Forskel, som indtræder mellem Ebbe og Flod, ikke være større, end at Værkerne kan taale den, men vi skal huske paa, at ved ganske enkelte Lejligheder kommer der en Vestenstorm, samtidig med at det er Flod. Derved bliver Vandstanden i Havet saa høj, at der bliver en saa rivende Strøm, at den fører Sand ind med sig og hvirvler Bunden op i det løse Løb. Til andre Tider kan det tænkes, at Fjordvandstanden er saa høj, at naar det bliver Østenvind, og der samtidig er Ebbe, bliver paa samme Maade Udstømmen i Udløbet saa stærk, at det kan være skæbnesvangert for Værkerne. Naar der staar en Mand, som skal regulere det og er fuldstændig Herre over dette Forhold, forekommer det mig, at det maa være en Betyggelse med Hensyn til Vedligeholdelsen af Værkerne. Han vil til enhver Tid kunne skønne over Situationen og sikre sig, at Vandstanden i Fjorden ikke bliver højere, end at der ingen Fare er, selv med ugunstige Vindforhold, for, at der skal blive Oversvømmelse. Kommissionen har udtrykkelig gjort opmærksom paa, at det maa være Forudsætningen, at Vandstanden kun stiger til 1 m over daglig Vandstand, for at der ikke skal blive Oversvømmelse.

Jeg synes, at alt taget i Betragtning vil Kommissionens Forslag være en god Løsning. Kommissionen har jo ogsaa understreget, at den saa vidt muligt har søgt at faa sagkyndige Udtalelser fra Folk derovre om, hvad det var, de ønskede. Det er klart, at naar en Sag bliver et stort Stridsspørgsmaal, som denne har været, er der en stor Tilbøjelighed hos dem, der tager Del i For-

handlingerne, til at hæfte sig ved den Opfattelse, som de en Gang har faaet, uden egentlig at søge til Bunds i Sagen. Det har Kommissionen indset, og derfor har den ikke indkaldt til offentlige Møder til Drøftelse af Sagen, men har holdt mange smaa Møder rundt omkring, hvor man har tilkaldt Mænd, som man gik ud fra havde særlig Forstaaelse af det, det drejede sig om, Mænd af alle Anskuelser, og har stillet Spørgsmaal til dem. Kommissionen er af den Opfattelse, at den netop derved er blevet klar over, hvad det er, Folk ønsker. Det er jo egentlig ret rimeligt, at naar man kommer til Bunds i Folks Ønsker, falder de ret nøje sammen, og Kommissionen sammenfatter da Befolkningens Ønsker omtrent som saa, at de, som bor Nord for Stadil Fjord, altsaa saa nordligt, at de aldrig behøver at frygte for Oversvømmelser, ønsker egentlig kun at faa Vandstanden saa lav som muligt, det vil sige, at de vilde føle sig overordentlig tilfredse med at faa en Ferskvandstilstand tilvejebragt i Fjorden med den lave Vandstand, som deraf følger. De, som bor saanær ved Fjorden, at de har Enge, der er direkte paavirkede af Fjorden, samler deres Ønsker om, at der i Foraars- og Sommer-tiden maa være en konstant Vandstand saarolig som muligt, uden Oversvømmelse, men at der i de fire Vintermaaneder maa være hyppige Oversvømmelser, saa hyppige som muligt indenfor visse Grænser, af Saltvand til at gøde Engene. Det er værd at lægge Mærke til, at enten de bor Syd eller Nord eller Øst eller Vest for Fjorden, kan Landbrugerne samles i det Ønske, og jeg kan ikke se rettere end, at det Forslag, som Kommissionen stiller, saa vidt det i det hele taget staar i menneskelig Magt, tager Sigte paa at opfylde disse Ønsker. Den følger saa til sidst til, at med det Forslag, man her kommer med, tror Kommissionen at have gjort, hvad der kunde gøres, for at imødekomme Ønskerne baade hos Landbruget og hos Fiskeriet. Og saa har man — hvad der lægges Vægt paa, og hvad jeg tror, Kommissionen er berettiget til at lægge Vægt paa — ved den foreslaaede Ordning faaet Udsigt til at gribe saa lidt ind i de bestaaende Forhold, som en forsvarlig Ordning i det hele taget kan. Jeg er derfor overordentlig taknemmelig for, at den højtærede Minister har lagt Forslaget frem i den foreliggende Skikkelse, og det er mit Haab, at det maa føre til, at vi nu faar en endelig Ordning af denne Sag. Jeg tror, vi skal lægge an paa, at dette er den endelige Løsning. Skulde det en Gang vise sig, at det var en Fordel at tilveje-